

NGUYỄN THỊ LY NA

Lớp 8A, Trường THCS Kim Đồng, huyện Đô Lương, tỉnh Nghệ An

SÁCH ĐÃ THAY ĐỔI TÔI NHƯ THẾ ĐẤY

Tôi là Sương Linh, 14 tuổi, một nữ sinh trung học mê mạo hiểm, thích mạnh mẽ và thường bị cuốn hút bởi các thiết bị công nghệ, trò chơi điện tử hay máy game,... học lực và điểm hạnh kiểm đều dưới trung bình. Mặc dù bị nhắc nhở nhiều lần nhưng vẫn không bỏ được cái tật ham chơi lêu lổng.

Tôi có người chị họ, tên là An Nhiên, 16 tuổi, gia đình cũng khá giả. Là người khá trầm tính nhưng có một trái tim ấm áp và nhạy cảm. Chị ấy là học sinh giỏi văn suốt mấy năm liền. Lí do ư? Chị ấy bảo đọc sách là lựa chọn tốt nhất để học tập. Chị An Nhiên thường dành từ 1- 2 tiếng mỗi ngày để vào thư viện, chọn những cuốn sách hay để đọc.

Vào một buổi sáng chủ nhật, khi màn sương mù đã tan hẳn, ánh sáng len lỏi qua các tán lá, tiếng chim hót vang bên cửa sổ chào đón một ngày mới, thì tôi vẫn còn nằm ườn như một con heo lười say giấc trên chiếc giường nệm êm ái. Từ ngoài cửa, tiếng chị An Nhiên nói vọng vào:

- Sương Linh! Sương Linh! Còn chưa dậy à? Đã hơn tám giờ sáng rồi đấy!

- Hôm nay là chủ nhật mà. Cho em ngủ thêm 5 phút nữa thôi.

- Chị biết 5 phút của em là bao lâu rồi đấy. Dậy đi, ăn sáng rồi tới thư viện với chị.

Tôi cứ lim dim trong giấc mộng mà chẳng hay gì về những lời mà chị An Nhiên nói.

Một hồi lâu, chị An Nhiên vất vả lắm mới kéo tôi đến tận thư viện thành phố cách nhà tôi khoảng 2 km.

- Sao lại tới đây? - Tôi bắt giặc hỏi.

- Tới để đọc sách. Đi thôi! Chị sẽ chọn cho em một cuốn thật hay - Chị An Nhiên vui vẻ nói.

Đây không phải là lần đầu tiên tôi tới thư viện nhưng mục đích của tôi đến đây không phải để đọc sách mà là vì chị An Nhiên hứa sẽ mua máy game mới cho tôi nếu tôi ngoan ngoãn đi với chị.

Lần nào tới đây tôi cũng được chị An Nhiên giới thiệu rất nhiều cuốn sách. Chị ấy bảo rằng: "Những cuốn sách này thực sự rất tuyệt, em mà đọc thì chắc chắn sẽ bị nghiện ngay thôi". Ừ! Cứ cho là vậy đi! Nhưng tôi vẫn không thể nào nghiêm túc mà đọc hết một cuốn sách được. Hễ mới đọc

được mấy dòng đầu là tôi lại lim dim buồn ngủ, hai mắt lại dính chặt vào nhau, vậy là tôi đành gác chúng lại trên kệ và có thể tôi chẳng đoái hoài gì đến chúng.

Chọn sách xong chúng tôi trở về nhà, cảm giác sau khi bị nhốt mình trong căn phòng thư viện nhìn đâu cũng toàn sách với sách thì thật ngọt ngào, mệt mỏi và không mấy thú vị, đó là đối với tôi nhưng đối với chị An Nhiên thì chắc là không, vẻ mặt chị ấy hơn hờ, sung sướng như vừa làm được một việc tốt. Lúc về, tôi còn thấy chị An Nhiên xách một túi giấy khá to, trong đó có chừng phải từ 10 - 15 cuốn sách, nghe chị ấy kể thì hầu hết số sách này đều là những cuốn tiểu thuyết nổi tiếng của các nhà văn trên thế giới. Chị ấy còn hơn hờ khoe với tôi:

- Chị đã mượn được cuốn tiểu thuyết mà chị hằng mong ước rồi! Vui quá! Chắc chắn chị phải đọc hết số sách trong tuần này mới được.

"Ồi xem chị ấy kia, chỉ là sách thôi mà chị ấy có cần vui tới vậy không? Chị ấy nâng niu, ôm ấp những cuốn sách như con của chị ấy vậy, chẳng như mình..." Tôi đang trầm nghĩ thì chị An Nhiên chợt gọi:

- Này! Sao lúc nào tới thư viện em cũng về với hai bàn tay trắng thế?

- Tại nhà em nhiều sách lắm rồi - Tôi bối rối đáp.

- Nè, cầm lấy cuốn sách này về đọc thêm đi sẽ có ích cho em lắm đó.

- Dạ! Chắc chắn em sẽ đọc mà - Tôi mạnh bạo đáp.

Tôi cầm lấy cuốn sách rồi bỗng lướt qua nhìn nhan đề "Hạt giống tâm hồn và tình yêu thương gia đình", rồi tôi chợt nghĩ: "Nói vậy thôi chứ chắc mình cũng không đọc đâu. Cần thông tin gì chỉ cần hỏi giáo sư Google là xong thôi mà...!"

Sau một ngày dài, tôi trở về nhà, nằm dài trên chiếc giường nệm rồi cũng chẳng bận tâm gì về cuốn sách mà chị An Nhiên đã đưa cho tôi. Và thậm chí, tôi cũng đã quên luôn cái tên của cuốn sách đó. Tôi cầm máy game và chơi cho tới khuya khoắt mới đi ngủ.

Sáng hôm sau, ánh nắng vàng len lỏi qua tấm màn cửa sổ chiếu thẳng vào giường nơi tôi đang ngủ. Tôi thức dậy, tay dụi mắt lim dim nhìn vào chiếc đồng hồ: 7:30.

- KHÔNGGGG... Tôi hét to.

Có thể chiếc đồng hồ đã reo nhưng vì tôi ngủ say quá nên đã bỏ lỡ tiếng chuông, còn bố mẹ tôi thì đã đi làm từ rất sớm nên không thể gọi tôi dậy đi học buổi sáng được.

Khoảng 15 phút sau tôi mới có mặt tại trường. Tới trường, quả như tôi nghĩ, tôi đã bị muộn học. Tôi rón rén bước vào cửa sau của lớp...

- Sương Linh! - Thấy giáo chủ nhiệm kêu tên tôi.

- Dạ thầy... em tới trễ - Tôi bối rối đáp.

- Đây là lần thứ năm trong tuần em đi trễ rồi đó. Chút nữa tôi sẽ báo cáo với phụ huynh của em.

“Thôi xong, vậy là tiểu mình rồi. Thế nào bố mẹ cũng sẽ mắng một trận te tua cho mà xem” - Tôi chán nản trầm nghĩ.

Và kết quả là khi về tới nhà tôi không còn nhìn thấy bất cứ máy điện tử nào nữa cả. Tôi đang loay hoay tìm mấy cái máy game tôi thích nhất, thì:

- Không phải tìm nữa đâu, bố mẹ vứt hết mấy cái máy điện tử vợ vẫn đó rồi.

- Bố! Mẹ! Nó không phải mấy cái vợ vẫn đâu. Sao bố mẹ lại vứt chúng đi chứ?!

- Thầy giáo gọi về nhà bảo dạo gần đây học lực của con sa sút lắm rồi đấy, đặc biệt là môn Văn lúc nào cũng không lên nổi điểm trung bình - Bố tôi nghiêm túc nói.

- Là tại bố mẹ cả thôi, nếu như sáng nào bố mẹ cũng đánh thức con dậy đi học thì con đâu bị muộn học, rồi đâu bị thầy mắng...

- Bố mẹ cực khổ đi làm kiếm tiền nuôi con mà giờ con quay lại trách móc bố mẹ như vậy hả? - Mẹ tôi nổi nóng.

- Hứ! Bố mẹ thì hiểu cái gì chứ...

- HỒN LÁO! Tôi chưa dứt câu thì mẹ đã tát vào má tôi một cái rồ đau. Tôi ôm lấy má mà đôi mắt cay cay như muốn khóc.

- Ai dạy con cái kiểu ăn nói hỗn xược đó hả? Buông thả quen rồi bây giờ hư hỏng vậy đó! Mẹ tôi quát lớn.

- Được rồi, mau lên phòng học bài của con đi - Bố tôi ra lệnh.

Tôi quay đầu đi với một tiếng “dạ” nghẹn ở cổ. Bước lên dãy cầu thang kia tôi chưa bao giờ lại thấy nó dài và cô đơn đến thế. Bước lên một bậc, nước mắt tôi lại càng tuôn trào ướt đầm hai gò má. Trong đầu tôi lúc này là một mớ suy nghĩ hỗn độn: việc học ở trường đã đủ khiến mình chán nản, mệt mỏi lắm rồi. Lại còn bố mẹ nữa, suốt ngày lúc nào cũng chỉ đòi hỏi, yêu cầu, chê trách mình về việc học. Chẳng lẽ bố mẹ không còn thương mình nữa sao, hay là mình không phải con ruột của bố mẹ. Từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ bố mẹ lại nặng lời và đánh mình như thế, vậy mà hôm nay... chẳng lẽ mình đã không còn quan trọng đối với bố mẹ nữa hay sao? Những suy nghĩ cứ thế một lớn dần khiến tôi cảm thấy ngày một tồi tệ.

Đôi chân nặng trĩu u buồn của tôi cuối cùng cũng đưa tôi lên tới căn phòng mà trước kia tôi coi nó là một thế giới đầy ấp niềm vui và toàn là những điều thú vị... Còn bây giờ, nó chỉ là một khoảng không gian lạnh lẽo và vô vị, không trò chơi điện

tử, không máy tính, không điện thoại, không có bất kì thiết bị công nghệ nào... Tôi mệt mỏi bước vào căn phòng ấy, bất giác ngồi lên chiếc ghế tựa đối diện bàn học, tôi lấy tay gạt nhẹ đi những giọt nước mắt còn vương trên má, rồi tìm đến một nguồn vui mới cho mình, đó là đọc sách - điều mà trước kia tôi từng nghĩ sẽ chẳng bao giờ thu hút được tôi cả. Đúng là lúc bế tắc thì điều gì cũng có thể xảy ra. Tôi chợt nhớ đến cuốn sách "Hạt giống tâm hồn và tình yêu thương gia đình", tựa đề với hai chữ "gia đình" đã xoáy vào trái tim tôi lần nữa. Tôi giở từng trang trong cuốn sách mà đọc, đọc và đọc lia lịa. Tôi chưa bao giờ nghĩ mình có thể đọc một cuốn sách mà say mê như thế. Tôi đặt nó trong một khoảng không gian lạnh lẽo và tối tăm nhưng nó khiến trái tim tôi trở nên ấm áp và rung động đến lạ. Nó dạy tôi những điều mà trước giờ tôi chưa từng được biết và cũng chưa từng nghĩ tới: "Đừng bao giờ ngần ngại khi thể hiện tình yêu thương dành cho gia đình, cho cha mẹ, cho những người thân yêu, bởi nó chính là nguồn hạnh phúc vô bờ mà bạn dành tặng họ. Để rồi mỗi khi có dịp trở về, bạn lại thấy lòng mình rộn ràng những cảm xúc ngọt ngào, êm dịu như được sưởi ấm bởi hàng ngàn ngọn lửa yêu thương..."

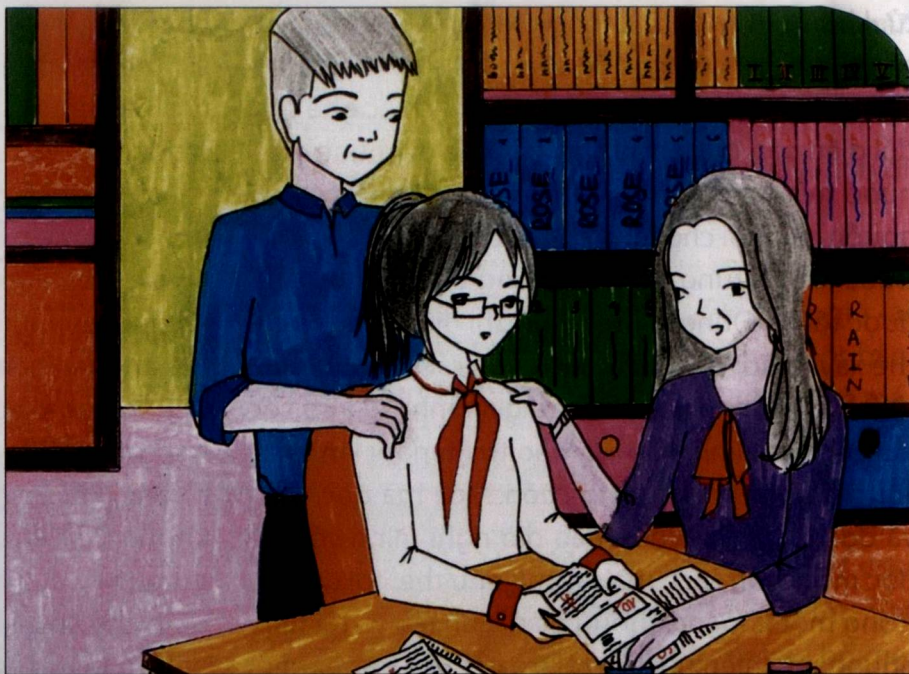
Cuốn sách mang đến cho tôi những câu

chuyện gần gũi, cảm động về tình cảm gia đình, cụ thể là với người thương yêu tôi nhất như là mẹ. Câu chuyện "Hoa hồng tặng mẹ" để lại cho tôi nhiều cảm xúc và tôi thấy được chính mình trong câu chuyện đó. Chuyện kể về hai người con mua hoa tặng mẹ ở hai hoàn cảnh khác nhau. Một anh thanh niên dừng xe bên đường mua hoa tặng mẹ nhân ngày mừng 8/3 nhưng do bận bịu công việc mà anh ta không trực tiếp về nhà để tặng mẹ mà gửi hoa qua dịch vụ chuyển phát nhanh. Sau đó, anh nhìn thấy một cô bé đang đứng khóc bên đường, khi anh hỏi lí do thì cô bé đã trả lời rằng cô không đủ tiền mua hoa dù chỉ là một bông hồng tặng mẹ và anh mua cho cô một bông hồng rồi giúp chở cô bé về nhà. Thật bất ngờ, cô bé chỉ cho anh đường đến một nghĩa trang và chỉ tay vào ngôi mộ mới đắp rồi bảo rằng đây chính là mẹ mình. Cô bé ân cần đặt nhánh hoa hồng lên mộ mẹ. Sự việc đó khiến anh thanh niên giật mình. Anh vội vã quay lại tiệm bán hoa và huỷ dịch vụ chuyển phát nhanh. Trong đêm đó, anh đã lái xe một mạch 300 cây số về nhà chỉ vì muốn trao tận tay bó hoa tặng mẹ. Từ câu chuyện này, đã dạy tôi biết cách trân quý đấng sinh thành, nhất là người mẹ đã chịu nhiều vất vả, hi sinh. Trao và tặng là cần thiết nhưng trao và tặng như thế nào mới là

ý nghĩa và là điều không phải ai cũng làm được.

Cuốn sách này không chỉ đem đến cho tôi những câu chuyện tình cảm xúc động, mà nó còn giáo dục tôi bằng những câu nói, lí lẽ sâu sắc còn đọng lại trong tâm trí tôi: Trên thế giới rộng lớn này người cho ta hạnh phúc, sự ấm áp, của cái vật chất vô điều kiện mà không cần sự trả ơn hay báo đáp, người đó chỉ có thể là bố mẹ của chúng ta. Họ không thể cùng ta bước đi trên con đường đời, nhưng mỗi khi ta vấp ngã hay cảm thấy tuyệt vọng thì người đầu tiên đến bên an ủi, động viên, giúp ta đứng lên sau vấp ngã đó chính là bố mẹ. Người ta vẫn thường nói: Bố mẹ không cần con cái của họ phải trả ơn bằng vật chất mà điều họ cần và mong muốn là những đứa con của họ hạnh phúc, ấm no và ngoan ngoãn, ở bên chăm sóc họ lúc về già. Họ có thể bất chấp tất cả, dù là hi sinh bản thân mình để con cái được hạnh phúc, vui vẻ thì họ cũng chấp nhận.

Bố mẹ cao cả, thiêng liêng đến vậy đấy, tôi không biết kính trọng, yêu thương họ thì thôi, ngược lại còn hỗn xược, làm bố mẹ tôi buồn... Thực sự đọc được những trang sách “Hạt giống tâm hồn và tình yêu thương gia đình” tôi càng cảm thấy có lỗi vô cùng, lỗi vì đã trách bố mẹ tôi, lỗi vì tôi đã không ngoan và lỗi lớn nhất là tôi đã không biết xin lỗi bố mẹ và sửa chữa lỗi lầm mình đã gây ra.

Cầm cuốn sách trên tay, tôi cứ đọc và đọc cho tới khi ngủ thiếp đi bao giờ cũng không hay. Khi tỉnh lại, tôi thấy mình đang nằm trên chiếc giường kia cùng chiếc chăn ấm áp. "Lúc này mình nhớ đọc sách ở bàn cơ mà, sao bây giờ lại nằm ở đây nhỉ?" - Tôi đang trầm nghĩ thì tiếng gọi cửa khiến tôi sực tỉnh trở về thực tại:

- Cốc... Cốc... Sương Linh à! Ngủ dậy chưa con?

- Thôi chết là mẹ - Tôi hoảng hốt.

Sợ mẹ sẽ lại mắng tôi vì đã không chịu học nên tôi giả vờ nằm xuống ngủ tiếp.

Mẹ tôi bước vào đặt nhẹ bữa ăn xế của tôi xuống bàn. Nhẹ nhàng tiến đến nơi tôi ngủ mà sửa lại mảnh chăn xộc xệch kia rồi đắp lại cho tôi một cách thật ấm áp. Rồi mẹ bước ra khỏi phòng, không một tiếng động.

"Cạch!" - Tiếng cửa đóng lại. Tôi chợt mở mắt ra rồi ngoảnh đầu nhìn về phía chỗ bữa ăn xế. Tôi nhìn vào chiếc bánh gạo (món bánh xế mà tôi thích nhất) cùng li sữa nóng mẹ tôi đặt trên bàn với mảnh giấy nhỏ dán trên li sữa "Nhớ uống hết nha con!" - tôi có thể hiểu được tại sao mẹ lại nói với tôi như thế, bởi trước đây tôi rất ghét uống sữa, giới lắm cũng chỉ uống được nửa cốc là cùng. Nhưng

hôm nay, tôi mới cảm nhận được tình cảm ấm áp mà mẹ dành cho tôi trong li sữa đó. Tôi cầm chiếc bánh gạo trên tay mà bất giác nghĩ về chuyện lúc này: "Chắc mẹ đã đưa mình vào giường ngủ". Bây giờ tôi mới tìm ra câu trả lời mà suốt mấy năm nay tôi chẳng quan tâm là ai đã làm.

Tôi cẩn lấy miếng bánh gạo mà thấy nó ngọt ngào đến lạ. Không giống như trước kia nó chỉ đơn giản là một chiếc bánh gạo và tôi ăn nó mà không cần suy nghĩ. Còn ở hiện tại, tôi không chỉ ăn mà còn thưởng thức và trải lòng cùng chiếc bánh. Tôi tự hỏi tại sao mẹ có thể làm ra chiếc bánh ngon đến thế? Chẳng lẽ là tình yêu thương của người mẹ như ở trong cuốn sách "Hạt giống tâm hồn và tình yêu thương gia đình" tôi được đọc sao? Rồi tôi liền tiếp đặt ra những câu hỏi trong đầu mà chẳng lời hồi đáp.

Lúc sau mẹ lên tận phòng, tôi nhìn thấy mẹ hoảng hốt:

- Con sẽ đi học ngay thưa mẹ!

Đang định bước chân xuống giường thì mẹ tôi chợt mỉm cười rồi tới ôm chầm lấy tôi, xoa đầu tôi và ôn tồn bảo:

- Mẹ không nhất thiết bắt con phải học nhiều,

chỉ cần con tự giác học tập, luôn ngoan ngoãn, nghe lời là mẹ đủ vui rồi.

Nghe tới đây tim tôi chợt đập mạnh, chẳng hiểu sao nữa. Nhưng có lẽ những lời nói ấm áp ấy của mẹ khiến trái tim tôi thức tỉnh. Tôi ngược đầu lên nhìn mẹ và ghen ngào đáp:

- Mẹ ơi! Con biết lỗi mình rồi. Mẹ tha lỗi cho con nhé.

- Tất nhiên rồi! Cả mẹ và bố không còn giận con nữa đâu.

Tôi khẽ nở nụ cười và tự hứa với lòng từ nay phải cố gắng học tập thật tốt để báo đáp bố mẹ.

Sau những tháng ngày vất vả học tập, tôi hớn hở về nhà khoe với bố mẹ tôi điểm 10 môn Tập làm văn tròn trĩnh. Cầm lấy bài làm của tôi mà bố mẹ không khỏi xúc động. Nhưng tuyệt vời hơn nữa là để văn viết về bố mẹ của em. Chắc nhờ có cuốn truyện "Hạt giống tâm hồn và tình yêu thương gia đình" mà chị An Nhiên đưa cho tôi mà tôi mới cảm nhận được tình cảm thiêng liêng của bố mẹ và đã giúp tôi viết một bài văn hay đến thế.

Kể từ ngày hôm đó, tôi chăm chỉ đọc sách hơn và không biết từ bao giờ tôi đã trở thành học sinh giỏi Văn nhất nhì trong lớp. Rồi đến một ngày kia,

tôi được lớp bầu chọn tham dự cuộc thi "Đại sứ Văn hoá đọc", đúng là không còn gì sung sướng hơn. Với tư cách là một Đại sứ Văn hoá đọc, tôi sẽ thắp lên trong tư tưởng các bạn trẻ ngày nay văn hoá của nhân loại mà được gọi là đọc sách. Để các bạn thấy, sách không chỉ là một người bạn tri thức mà còn là người bạn tốt của tâm hồn trong mỗi chúng ta. Không những thế tôi sẽ tâm sự với các bạn về câu chuyện của bản thân tôi: Từ một cuốn sách, nhưng lại khiến cho một cô gái ham chơi lêu lổng như tôi, trở thành một người có trái tim biết yêu thương và kính trọng mọi người xung quanh mình. Tôi muốn các bạn xây dựng cho mình một thói quen tốt, một thói quen có ích đó là đọc sách. Không nhất thiết phải đọc nhiều, chỉ cần chúng ta có đam mê và thích thú với việc đọc sách thì chắc chắn trong tương lai chúng ta sẽ trở thành những con người thành công!